

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: V. L. (X), nar. X
st. příslušnost: X
t. č. pobyt: X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlím P.O.Box 21/OAM, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného 7. 8. 2025, č. j. OAM-552/ZA-ZA10-LE05-R2-2021,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žalobci neudělil azyl dle § 12, § 13 a §14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a zároveň rozhodl, že mu

nelze udělit doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

II. Vyjádření účastníků

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. V jejím úvodu shrnul obsah svých vyjádření ve správním řízení. Zdůraznil, že je pronásledován skupinou organizovaného zločinu, kterou při své kriminální historii ponižil. On sám kriminální prostředí v roce 2010 opustil. Uvedl, že se nemůže obrátit na policejní orgány, neboť ukrajinská policie je provázána s kriminálním prostředím. Zároveň otevřeně doznal minulou trestnou činnost na území Ukrajiny. Odkázal i na své zdravotní problémy.
3. Za stěžejní otázku pro posouzení jeho žádosti považuje posouzení prorůstání organizovaného zločinu do policejních složek, respektive funkčnost ukrajinské policie, a nedostatečné posouzení otázky, která vedla k závěru žalovaného, že se dopustil „vážného zločinu“. Namítl, že jeho azylová verze nebyla dostatečně vypořádána. Pokud jde o jeho trestnou činnost, nebylo k ní zjištěno nic konkrétního, jeho vyjádření v pohovoru byla pouze obecného rázu a žalovaný nijak nezjišťoval detailnější informace. Uvedl, že nepředstavuje nebezpečí pro Českou republiku a že odůvodnění žalovaného souvisí pouze s generální prevencí. Dále brojil proti nedostatečnému posouzení naplnění důvodů hodných zvláštního zřetele a neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu.
4. Další části žaloby brojil proti nedostatečným skutkovým zjištěním ohledně obav žalobce s tím, že hodnocení žalovaného je na úrovni obecných spekulací. Namítl, že jeho tvrzení byla bagatelizována, aniž by byla dostatečně ověřena jejich relevance. Žalovaný podle něj měl posoudit hrozbu vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu s tím, že mu po návratu do vlasti hrozí vážná újma, byť ze strany soukromých osob, ale nebude moci v důsledku korupce v řadách státních orgánů hledat u nich pomoc. Následně namítl, že jeho obavy nebyly řádně vypořádány a žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nedostal své povinnosti řádně odůvodnit své rozhodnutí. Závěrem odkázal na ozbrojený konflikt zuřící na území Ukrajiny.
4. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. K azylovému příběhu žalobce uvedl, že důvodem žádosti byla obava z pomsty konkurenční kriminální skupiny, neboť jeho bývalý gang jej již nechrání. Dále žalobce popsal skutečnosti zjištěné ve správním řízení a zkonstatoval, že na jejich základě dospěl k závěru o existenci důvodného podezření, že žalobce se dopustil zločinů, pro jejichž spáchání byl na Ukrajině odsouzen, a také dalších zločinů, pro které sice odsouzen nebyl, nicméně se k nim přihlásil. Setrval na názoru, že žalobce je důvodně podezřelý, že se dopustil vážného zločinu ve smyslu zákona o azylu, a bylo na místě aplikovat § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Napadené rozhodnutí je podle něj řádně odůvodněno a podloženo příslušnými informacemi o zemi původu. Žalovaný neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu ani žádné skutečnosti představující důvody hodné zvláštního zřetele.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Při splnění podmínek řízení soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
6. Pokud jde o skutková zjištění, tak pro posouzení věci jsou klíčová jednotlivá vyjádření žalobce v průběhu správního řízení. Prvním z nich je poskytnutí údajů žádosti o mezinárodní ochranu, ve kterém žalobce uvedl, že je ukrajinské národnosti, státní

příslušnosti Ukrajina, pravoslavný křesťan, o politiku se nezajímá. Dále uvedl, že je rozvedený a má jedno dítě, v jehož rodném listě není zapsán. K průběhu cesty do ČR uvedl, že v roce 2020 opustil Ukrajinu, cestoval do ČR přes Polsko v červenci 2020 žádal v Maďarsku o pobyt, jinak pobýval v ČR. Uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý, ale občas má migrénu. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že má problém s kriminálními strukturami, v minulosti byl opakovaně trestán, byl ve vězení, kde byl členem kriminálního gangu. V roce 2010 tento gang opustil, ale v kriminálním prostředí členství ukončit nelze. Kamarádi chránili, ale po reorganizaci kriminálních struktur ho začali protivníci pronásledovat a jeho kumpáni už ho nechrání.

7. Dále se k věci vyjádřil při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v roce 2021, ve kterém uvedl, že skupiny, se kterými byl ve styku, působí i v Polsku, proto mu známí poradili, aby odcestoval do České republiky. V Maďarsku žádal o povolení k pobytu, to, že řízení skončilo, se dozvěděl až od cizinecké policie v roce 2021, kdy dostal správní vyhoštění na 1 rok. Nevystavoval proto, protože se jeho situace na Ukrajině nezměnila. V ČR žil z úspor, nepracoval. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu zopakoval spor z kriminálního prostředí. Jeho protivníci se mu chtějí pomstít a proto, že vystoupil z kriminálních struktur, ho nikdo nechrání. Na policii se obrátit nemůže, protože policie s kriminálníky spolupracuje, pro pomoc by musela mít policie pádný důvod, jako například napadení. Podstata konfliktu není finanční, jedná se o osobní problém. Doposud fyzicky napaden nebyl, po propuštění z vězení potíže neměl. Neměl potíže ani při vycestování z vlasti. Uvedl, že byl ve vězení celkem třikrát, poprvé za krádež, podruhé za loupežné přepadení a potřetí za vymáhání peněz. O azyl nepožádal hned po příjezdu v roce 2020, neboť doufal, že se jeho situace na Ukrajině zklidní. Před odjezdem pracoval jako reklamní manažer na území celé Ukrajiny pro stavební obchodní řetězec. Vnitřní přesídlení nepomohlo, neboť po přestěhování ze Lvova do Kyjeva mu kamarádi řekli, že ona nepřátelská skupina začíná působit na celém území Ukrajiny. Skupina se jmenuje podle vůdce. Uvedl, že podstata konfliktu tkví v etice kriminálních gangů, on je ponížil, když s nimi měl konflikt, což vyžaduje pomstu. Skutečnost, že je v zahraničí, vyhovuje druhé skupině.
8. V roce 2024 absolvoval žalobce doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, během kterého uvedl, že asi před rokem a půl někdo vyhrožoval jeho rodině na internetu z falešného účtu, na jeho mobilní telefon přišla výhrůžka, že manželka bude muset platit dluhy, ale jeho ženě nikdo nic neposlal. Sám to číslo zablokoval, od té doby je klid, volal i domů, ale tam nic neproběhlo. Výhrůžka je podle něj falešná, jeho manželka žádné dluhy nemá, ani on žádné dluhy nemá, to číslo neznal. Znovu zopakoval, že neměl potíže s vycestováním z Ukrajiny, důvodem vycestování byly výhrůžky. Zopakoval, že mu vyhrožovali v souvislosti s jeho bývalým členstvím v kriminální skupině. Odkázal i na to, že uvedl jejich jména. Znovu se vyjadřoval k situaci sporů kriminálních skupin, i k tomu, že žil normálně 10 let. Konkrétně uvedl, že se mu chtějí pomstít za to, že, když byl ve vězení, tak tam řešil spory, jednalo se o násilné střety, ve kterých byla jeho skupina silnější, druhou skupinu porazili, zbili, ponížili. Nedošlo ke zranění nebo úmrtí, stačilo, že je zbili a ponížili. Ke své pozici ve skupině uvedl, že patřil k asi pěti, kteří skupinu organizovali, takový jako management, říkal každému, co smí a nesmí dělat, aby byl pořádek. Po začátku problémů v roce 2018 mu pomáhali lidé z bývalé skupiny, ale už mu později pomáhat nemohli. Dále se vyjádřil ke svým migrénám, popsal stavy, které mu migréna vyvolává, i to, jak se léčí. Dále se vyjádřil k svým odsouzením, v případě krádeže šlo o vykradení bytu, v případě loupeže o

splácení dluhů s tím, že mu k tíži bylo přičteno, že byli skupina, v případě třetího odsouzení šlo o vymáhání dluhů od konkrétní osoby. Následně znovu zopakoval svoji pozici v kriminální skupině, opětovně uvedl, že patřil mezi ty, kteří ji řídili, vybíral peníze za řešení sporů, bylo mu placeno dobrovolně. K životu v ČR uvedl, že se živí jako elektrikář.

7. Klíčovou otázkou nyní posuzované věci je způsob, jakým žalovaný aplikoval § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu na situaci žalobce.
8. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nelze doplňkovou ochranu udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.
9. Citované ustanovení bylo opakovaně předmětem rozhodování Nejvyššího správního soudu, který se vyjádřil k podstatným otázkám jeho výkladu. Tato východiska byla shrnuta např. v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2021, č. j. 5 Azs 311/2020 – 29, dle kterého *„Pojem vážný zločin je v tomto kontextu autonomním pojmem azylového práva, který musí být vykládán s přihlédnutím k významu, jaký mu přikládá směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (tzv. kvalifikační směrnice) a Úmluva o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.). Závěr o tom, že se stěžovatel dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, proto nelze odůvodnit pouze s odkazem na skutečnost, že byl odsouzen za spáchání činu, jenž je ve vnitrostátním trestním právu kvalifikován jako zvlášť závažný zločin, nýbrž je vždy třeba posoudit individuální okolnosti případu; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016–28, č. 3546/2017 Sb. NSS. Ke shodnému závěru dospěl i Soudní dvůr Evropské unie, jenž v rozsudku ze dne 13. 9. 2018, Ahmed, C-369/17, body 49 a 50, uvedl, že požadavek na úplné přezkoumání všech okolností individuálního případu je třeba vztáhnout též na rozhodnutí o vyloučení z doplňkové ochrany. Důkazní standard „důvodné podezření“ je přitom nižší než důkazní standard v trestních věcech (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2011, č. j. 4 Azs 60/2007–136).“*
10. V nyní projednávané věci se soud zabýval na prvním místě otázkou, zda vůbec mohlo vzniknout žalovanému *důvodné podezření*, že žalobce spáchal vážný zločin, resp. zda lze k důvodnému podezření dospět na základě skutkového stavu tak, jak byl zachycen ve správním spise.
11. Pokud jde o citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 31. 3. 2011, č. j. 4 Azs 60/2007–136, konstatoval v něm uvedený soud, že *„důkazní standard „důvodné podezření“ v úpravě vylučujících klauzulí podle § 15 a § 15a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je nižší než důkazní standard v trestních věcech. K naplnění „důvodného podezření“ musí být k dispozici jasné, přesvědčivé a věrohodné důkazy, v judikatuře některých států označované jako silné důkazy, a nikoliv pouhé domněnky. Půjde například o přiznání žadatele o udělení mezinárodní ochrany, svědectví jiných osob (pokud vyjádření žadatele nebyla věrohodná), není však nutné, aby byl žadatel odsouzen či obviněn z vážného trestného činu. Pouhá žádost o extradici sama o sobě důvodné podezření nezakládá. Důvodné podezření není dáno ani pouhou skutečností, že proti žadateli probíhá v jeho domovské zemi trestní stíhání.“* (zdůraznění přidáno zdejším soudem).

12. V nyní projednávané věci sám žalobce opakovaně v pohovorech doznal činnost pro skupinu organizovaného zločinu a doznal i spáchání trestné činnosti ve prospěch této skupiny. Jednalo se o přiznané nepodmíněné tresty za krádež a loupežné přepadení a rozdílně uváděné odsouzení za vymáhání peněz (jednou uvedeno nepodmíněný trest, podruhé vazba a následně trest s podmíněným odkladem výkonu trestu). Krom uvedeného sám popsal svoji činnost ve prospěch organizované skupiny. Popsal, že v rámci výkonu trestu se podílel na fyzických útocích na vězně z jiné skupiny. Dále popsal, že v rámci samotné organizované skupiny patřil k „managementu“ – určoval, co kdo smí a nesmí dělat. Popsal, že vymáhal dluhy, komunikoval s ostatními skupinami organizovaného zločinu, suploval činnost policie a vybíral za to peníze. Postavení ve skupině měl díky odsouzení a délce výkonu trestu.
13. Soud se zcela ztotožňuje se žalovaným v tom, že samotným žalobcem uvedené skutečnosti jsou dostatečně silným vodítkem k tomu, aby správnímu orgánu vzniklo důvodné podezření pro aplikaci § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
14. Další otázkou je, zda jednání žalobce lze s ohledem na to judikaturu Nejvyššího správního soudu subsumovat pod pojem *vážný zločin*.
15. Předně je třeba konstatovat, že žalovaný při subsumpci jednání žalobce vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu i Soudního dvora Evropské unie. Žalovaný hodnotil jednotlivé činy žalobce co do jejich typové závažnosti (dle českého práva) a s ohledem na jejich souvislosti. V případě krádeže zohlednil udělenou amnestii a v případě omezování osobní svobody fakt, že k tomuto činu neměl bližší informace. Naopak jako závažný hodnotil trestný čin loupeže bez ohledu na to, že se jednalo dle žalobce o verbální násilí, a dále hodnotil činnost žalobce ve prospěch kriminální skupiny, kterou posoudil z pohledu českého práva jako zvláště závažný zločin účasti na organizované zločinecké skupině dle § 361 trestního zákoníku v druhém odstavci s ohledem na vedoucí postavení žalobce v této zločinecké skupině. Krom uvedeného dovedl žalovaný i podezření ze spáchání dalších trestných činů jako výtržnictví, vydírání a ublížení na zdraví.
16. Žalovaný správně vycházel z toho, že je povinen učinit si závěr o existenci důvodného podezření ze spáchání vážného zločinu. Jak žalovaný uvedl (a soud se s tím ztotožňuje), vyjádření žalobce jsou natolik jasná, že z nich lze vycházet.
17. Soud hodnotí jednání žalobce v podstatě shodně jako žalovaný. Z jeho vlastních prohlášení lze jednoznačně dospět k závěru, že žalobce byl po nikoliv zanedbatelně dlouhou dobu příslušníkem organizované kriminální skupiny, v rámci které páchal trestnou činnost, za kterou byl dílem odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, dílem k podmíněnému trestu, a dále v rámci které páchal další činnost, za kterou odsouzen nebyl, ale lze ji bezpochyby hodnotit jako trestnou činnost – napadení dalších osob a ublížení na zdraví ve výkonu trestu, organizace kriminální skupiny, vydírání, násilné vymáhání dluhů. Ke své činnosti neprojevil žalobce žádnou lítost, naopak se ji snažil bagatelizovat, jediné, co mu lze přičíst k dobru, je fakt, že tuto činnost nezatajoval. To však podle soudu rozhodně není dostatečné, zvláště s ohledem na absenci jakékoliv lítosti a s ohledem na bagatelizaci této činnosti.
18. Lze tedy dospět k závěru, že žalobce buď osobně, nebo v rámci organizované skupiny jako organizátor, resp. jeden z vedoucích představitelů organizované zločinecké skupiny páchal trestnou činnost nejen proti majetku, ale i obecně násilné zločiny proti lidskému životu, zdraví, svobodě a tělesné integritě. Soud má tak za to, že činnost žalobce jasně naplňuje

znaky *vážného zločinu* tak, jak je definován v judikatuře jak Nejvyššího správního soudu, tak Soudního dvora Evropské unie.

19. Soud se proto ztotožňuje se žalovaným v tom, že lze v případě žalobce dospět k důvodnému podezření, že se žalobce dopustil vážného zločinu ve smyslu zákona o azylu, a tudíž je nutné na jeho příběh aplikovat § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Soud stejně jako žalovaný proto dospěl, že žalobce je vyloučen z okruhu osob, kterým může být udělena na území ČR doplňková ochrana.
20. Pokud jde samotnou mezinárodní ochranu, ani zde soud neshledal úvahy žalovaného jako nezákonné.
21. Ve vztahu k neudělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu je podstatné posouzení toho, zda byl žalobce ve vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
22. Na případ žalobce toto ustanovení nedopadá. Žalobce žádné politické aktivity nevyvíjel, resp. v pohovoru u žalovaného nic takového neuvedl, svoji žádost spojil výslovně s obavou z pomsty jiné kriminální skupiny. Podle soudu tak není naplněn důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu.
23. Další otázkou je, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, dle kterého se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
24. Soud se shoduje se žalovaným, že organizovaná zločinecká skupina jistě může vykazovat znaky sociální skupiny, nicméně se nejedná o sociální skupinu, u které by příslušnost k ní měla být relevantní pro udělení mezinárodní ochrany.
25. Zároveň žalobce uvedl, že by mu policie pomohla, kdyby měl nějaký pádný důvod. Možnost obrátit se na policii a žádat o pomoc a ochranu v rámci Ukrajiny tedy žalobce nevyločil. Fakt, že musí mít důvod, aby mu policie pomohla, je více než logické. V případě žalobce se jedná o absurdní situaci, kdy bývalý vedoucí člen organizované zločinecké skupiny hledá prostřednictvím *azylu* ochranu před jinou organizovanou zločineckou skupinou, přičemž možnost ochrany v zemi původu nevyločil, pokud by se mu něco stalo. Vyjádřil, že ona zločinecká skupina, která se mu chce pomstít, považuje za úspěch, že opustil Ukrajinu. Z pohledu soudu ale příslušnost ke kriminálnímu gangu (byť bývalá) a obava z pomsty za dřívější kriminální jednání sama těžko může být důvodem pro azyl, pokud navíc policie je ochotna žalobci (dle jeho vyjádření) v případě napadení poskytnout mu ochranu. Žalobci sice může podle jeho slov hrozit na Ukrajině nebezpečí, ale zároveň si žalobce musí uvědomit, že jako člen kriminálního gangu k tomuto nebezpečí jistě více než malou měrou přispěl a po ČR žádá, aby mu poskytovala ochranu za jeho kriminální minulost.
26. Žalobce neuvedl, že by proti němu bylo ve vlasti aktuálně vedené jakékoliv trestní řízení. Naopak žalobce mohl volně cestovat, pracovat a orgány jeho domovské země mu v tom nijak nebránily. Soud má proto jednoznačně za to, že žalobce nebyl a není na území Ukrajiny státem pronásledován z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož je občanem.
27. Pokud jde o vlastní žalobní námitky, k nim soud uvádí následující.

28. V případě posouzení *tvrzení o prorůstání organizovaného zločinu do policejních služeb* v souvislosti s možností a vůlí policie chránit žalobce v případě pronásledování ze strany kriminálních živlů soud předně odkazuje na pohovory se žalobcem. Žalobce výslovně uvedl k otázce pomoci ze strany orgánů Ukrajiny: „*Já je mohu nahlásit, ale kriminálníci a policisté spolupracují. Já kdybych požádal o pomoc, musel bych mít nějaký pádný důvod, třeba aby mě zbili nebo ublížili, aby mě policie pomohla.*“ Zároveň kriminální skupinu, která se mu chce pomstít, identifikoval prostřednictvím jmen vůdců.
29. Soud nepopírá, že k otázce prorůstání organizovaného zločinu a policie je napadené rozhodnutí více než úsporné. Dále soud shledal deficit správního spisu v tom, že, i když je v přehledu podkladů rozhodnutí uvedena Informace OAMP MV ČR Ukrajina – Politická a bezpečností situace ze dne 22. 1. 2025, tato zpráva není ve správním spise zahrnuta.
30. Přesto soud nedospěl k závěru, že žalobcem uplatněná námitka je důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť podstata žalobní námitky a stejně tak předmětný podklad v podobě Informace OAMP směřují k naplnění nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.
31. V případě důvodů pro azyl dle § 12 zákona o azylu lze jednoznačně vycházet z pohovorů se žalobcem, z jeho sdělení a z azylového příběhu, jak ho sám uvedl. V tomto směru lze odkázat na již shora uvedené, a to, že žalobce sám negoval jakoukoliv svoji politickou aktivitu [§ 12 písm. a) zákona o azylu] a že nesplnil ani podmínku příslušnosti k některé z výslovně uvedených skupin, které mohou pociťovat odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů [§ 12 písm. b) zákona o azylu], neboť přítomnost k sociální skupině organizovaného zločinu není azylově relevantní důvod pro obavu z pronásledování. K provedení této úvahy není třeba, aby se soud seznámil s Informací OAMP MV ČR Ukrajina – Politická a bezpečností situace ze dne 22. 1. 2025, jakkoliv jinak by absence tohoto podkladu představovala důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.
32. Posouzení prorůstání organizovaného zločinu do policejních služeb v souvislosti s možností a vůlí policie chránit žalobce v případě pronásledování ze strany kriminálních živlů je otázkou hrozby vážné újmy, která by mohla být důvodem pro přiznání doplňkové ochrany, kterou ale s ohledem na § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nelze žalobci udělit. Případné důsledky vyplývající z Informace OAMP MV ČR Ukrajina – Politická a bezpečností situace ze dne 22. 1. 2025, jsou proto v tomto směru pro soud nepodstatné a případné zrušení žalobou napadeného rozhodnutí by v tomto směru bylo čistě formální.
33. Soud v tomto směru nemůže opominout usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007–119, č. 2174/2011 Sb. NSS, dle kterého: „*že bude-li v řízení o mezinárodní ochrany naplněn některý z důvodů dle § 15 nebo § 15a, rozhodne Ministerstvo vnitra o neudělení mezinárodní ochrany a není povinno zjišťovat případnou existenci důvodů dle § 12 a § 14a zákona o azylu.*“
34. K námitce *chybného posouzení naplnění pojmu „vážný zločin“* (žalobce namítl, že žalovaný nezjišťoval nic konkrétního k trestné činnosti žalobce; uvedl, že nepředstavuje žádné nebezpečí pro ČR; a namítl nesprávné posouzení otázky jen na základě zásady generální prevence) odkazuje soud na shora uvedené k naplnění podmínek § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

35. V dalším žalobním bodu brojil proti *neposouzení možnosti udělení azylu dle § 14 zákona o azylu* (humanitárního azylu) z důvodů hodných zvláštního zřetele.
36. Podle § 14 zákona o azylu ve znění účinném do 31. 8. 2025 platilo, že, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.
37. Žalobce spojil tvrzení v souvislosti s § 14 zákona o azylu s námitkou porušení mezinárodněprávních závazků ČR v případě vycestování žalobce a s hrozbou vážné újmy. Soud poukazuje na to, že porušení mezinárodněprávních závazků ČR bylo chráněno již zrušeným § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Stejně tak hrozba vážné újmy obecně je důvodem pro případné přiznání doplňkové ochrany. Důvody hodné zvláštního zřetele pro národní humanitární azyl jsou spojeny s humanitárními důvody, které ale žalobce v žalobě nijak nespecifikuje. Naopak žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval tím, zda by v souvislosti s citovaným ustanovením neměl být zohledněn zdravotní stav žalobce – léčba migrén, a dospěl k závěru, že zdravotní stav žalobce nevyžaduje žádnou specializovanou v jeho vlasti nedostupnou léčbu a zdravotní péči. Zároveň (správně) uvedl, že žalobce se nenachází v jakkoliv odlišné situaci od ostatních ukrajinských občanů, kteří hledají útočiště před ruskou agresí mimo Ukrajinu.
38. Nad rámec uvedeného soud ve vztahu k humanitárnímu azylu zdůrazňuje, že na jeho udělení není nejen právní nárok, ale ani subjektivní právo, a soud toliko přezkoumává, zda žalovaný nepostupoval v rozporu s obecným zákazem libovůle. Z judikatury správních soudů vyplývají některé důvody, které byly akceptovány jako důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Lze uvést například zvlášť těžkou nemoc či zdravotní postižení či příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory, či věk žadatele o mezinárodní ochranu vyšší než 80 let v kombinaci se špatným zdravotním stavem. Nic z toho se ale v případě žadatele neprokázalo (a nebylo ani z jeho strany tvrzeno v žalobě).
39. Pokud jde o skupinu *tvrzení, která se vztahují k žalobnímu bodu nepřiznání doplňkové ochrany* z důvodů hrozící vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, soud se jimi nezabýval, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí správně a v souladu se zákonem dospěl k závěru, že doplňkovou ochranu nelze žalobci udělit z důvodu uvedeného v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Totéž platí i o námitce nedostatečného posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany s ohledem na válečný konflikt na Ukrajině.
40. *V závěru brojil žalobce kombinací argumentů proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a proti porušení jeho práva na spravedlivý proces.* Konstantní a dlouhodobá judikatura správních soudů vychází z toho, že úkolem správních orgánů ani soudů není vyjádřit se ke všem dílčím námitkám účastníka, ale vypořádat se s obsahem a smyslem odvolací, resp. žalobní argumentace. Nevypořádání námitek účastníka řízení, resp. dostatečnost a úplnost odůvodnění správního rozhodnutí je otázkou jeho přezkoumatelnosti. V tomto směru platí, že není možné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat i na případy, kdy se soud nebo správní orgán s podstatou námitek účastníka řádně vypořádal a vysvětlil, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a

dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs267/2017-38).

41. Žalovaný proti všem tvrzením žalobce postavil jasnou argumentaci na základě obsahu správního spisu. Závěry ohledně neudělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu opřel o negaci politických aktivit samotným žalobcem, neudělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu opřel o závěr, že žalobce nepatří ani k jedné skupině, které by mělo hrozit pronásledování z uvedených důvodů s tím, že jasně uvedl, že nepovažuje členství ve skupině organizovaného zločinu jako azylově relevantní. Pokud jde o azyl dle § 13 zákona o azylu shrnul žalovaný, že žádnému z rodinných příslušníků žalobce nebyl v ČR udělen azyl. V případě humanitárního azylu zdůvodnil, proč zdravotní obtíže žalobce a situace na Ukrajině nepředstavují důvody hodné zvláštního zřetele. A konečně v případě doplňkové ochrany podrobně, srozumitelně a na základě vyjádření žalobce zdůvodnil vyloučení žalobce z doplňkové ochrany dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Právě závěr ohledně naplnění podmínek § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu (jehož správností a odůvodněním se soud zabýval výše) předznamenává i ve smyslu shora citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007–119, že následující „přezkum“ důvodů pro udělení doplňkové ochrany a zjišťování skutečností, od nichž odvozuje žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a nedostatečné vypořádání jeho námitek, je omezen, neboť žalovaný poté, co dospěl k závěru o naplnění jednoho z důvodů § 15a zákona o azylu, není povinen zjišťovat případnou existenci důvodů § 14a zákona o azylu, tj. k nim v podrobnostech zjišťovat skutkový stav a následně se jimi podrobně zabývat v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (na okraj soud zdůrazňuje, že Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rozsah omezeného přezkumu vztáhl i k mezinárodní ochraně dle § 12 zákona o azylu).
42. Žalobní námitky proto krajský soud shledal důvodnými.

IV. Závěr a náklady řízení

43. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. postupem dle § 51 s.ř.s.
44. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnícké vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 29. ledna 2026

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce

